

[Cat/Cast] O República ahora o pacto con el estado

ABEL CALDERA, MILITANTE DE ENDAVANT (OSAN) :: 18/10/2017

Ahora mismo sólo la proclamación de una República puede hacer frente con éxito a la espiral represiva diseñada por el estado.

[Catalá]

O República ara o pacte amb l'estat

En Joan Coma deia en un tuit: «Pensar en la complexitat del moment. Ni tot el que es veu clar és sempre com es veu ni tot el que no es veu no existeix. Veurem». Hores després l'Audiència Nacional -la mateixa que portà emmanillat a declarar Joan Coma per dir que «per fer una truita s'havia de trencar els ous»- anunciava la presó incondicional sense fiança pels dirigents de l'ANC i Òmnium.

La primera reacció de molta gent en conèixer la notícia va ser pensar que l'estat havia perdut els papers i que ara la reacció de la gent seria imparable. Però si no és una situació de descomposició -i l'estat espanyol ara mateix no està en descomposició-, un estat no perd els papers. Pot calibrar no del tot bé una resposta, però no comet errors de gruix actuant a la desesperada. I la capacitat de reajustar les respostes desfassades és enorme.

El que sembla clar és que a partir d'aquest sumari i el del jutjat número 13, es pretén instruir un 18/98 a Catalunya. Una erosió general contra l'independentisme en forma de detencions, empresonaments, multes i il·legalitzacions d'entitats, que el deixi molt tocat i que alhora redirigeixi els esforços del moviment cap a una lògica purament antirepressiva. Que l'objectiu passi a ser treure gent de la presó, aixecar suspensions d'activitats d'entitats i associacions i sobreseïments de multes, i no pas la tasca de construcció d'una República.

Perquè si una cosa té apamada l'estat és la capacitat de no immutar-se davant mobilitzacions gegantines. Des del famós «ustedes que pueden, dialoguen» de Gemma Nierga, que va inaugurar l'etapa d'il·legalitzacions al País Basc, fins al «Volem acollir», que no ha variat ni una coma la política de no acollida de refugiats a l'estat. Passant per tots els Onzes de Setembre dels darrers cinc anys. Ara mateix només la proclamació d'una República pot plantar cara amb èxit a l'espiral repressiu dissenyat per l'estat.

L'estat ha de gestionar també les seves contradiccions internes, que no són poques. Una d'elles és entre moderats, partidaris de no liquidar completament l'enemic i aconseguir un pacte avantatjós, i ultres, partidaris de l'aniquilació de l'enemic. L'empresonament dels Jordis pot semblar que perjudiqui als sectors moderats de l'estat desitjosos d'una negociació amb el *processisme*. Però també és cert que, objectivament, aquesta presó incondicional sacia les ànsies de venjança d'una part de l'opinió publicada més espanyolista i dóna, per tant, marge per a iniciar contactes amb els sectors moderats del govern català.

El que sí que sembla també evident de l'estratègia de l'estat és que no es planteja cap negociació prèvia a l'aplicació de l'article 155. El plantejament és continuar amb la

intervenció de l'autonomia i els dubtes són les formes i la intensitat. Metafòricament, la tria és entre tancs per la Diagonal o senyors de negre vinguts en AVE. I com que l'article 155 és una situació temporal -tot i que no se n'especifiqui enlloc la durada i, per tant, pugui esdevenir tan temporal com la partició de Xipre, per exemple-, el marc de negociació previst per l'estat es situaria en el moment de «normalització» post-155. Temps suficient per a crear un interlocutor afeblit i disposat al pacte a qualsevol preu.

I si l'aplicació del 155 afavorís també el processisme?

La desorientació generada pels fets parlamentaris del 10 d'octubre -la suspensió prèvia d'una no-declaració d'independència-, ha provocat una reacció en moltíssima gent, fins a cert punt lògica, d'agafar-se a l'explicació menys decebedora. I aquesta no és altra que la idea que Puigdemont, mentre dura la suspensió i es manté la repressió, el que en realitat està fent és buscar una excusa per a poder proclamar la independència sense ofendre la comunitat internacional. En definitiva, creure que la suspensió és fruit d'una astúcia i no fruit d'una reculada.

Molts independentistes esperen que l'aplicació del 155, sumada a l'impacte de la repressió, sigui aquesta excusa que habiliti la proclamació de la República. Precisament l'esquerra independentista treballa per a fer aquesta hipòtesi realitat i esmenar així la reculada viscuda el 10 d'octubre, sobretot perquè sembla ser l'únic escenari possible per a reconnectar amb la força mobilitzadora de l'1 i el 3 d'octubre.

Però també hi ha l'opció que aquesta aplicació sigui terreny favorable per a una nova etapa del procés. És evident que l'aplicació d'aquest article per part de l'estat no té com a objectiu donar cap baló d'oxigen al *processisme*, i encara és més evident que cap processista verbalitzarà la finestra d'oportunitat que pot suposar l'aplicació del 155 com a sortida al dilema d'independència o capitulació. Però l'aplicació del 155 dóna solució a allò que sembla angoixar els que consideren que cal buscar el referèndum acordat amb l'estat i no emprendre el camí de la ruptura. Això és, neutralitzar el mandat vinculant de l'1 d'octubre, convocar unes noves eleccions de caràcter excepcional i permetre esgrimir un motiu per a anar a aquestes eleccions amb una «llista unitària». I tot això fer-ho estalviant-se el cost electoral que suposaria haver-ho impulsat des del govern autonòmic.

Unes eleccions sempre revisen el mandat de les anteriors urnes. És l'únic escenari en què algú des del sobiranisme podria desempallegar-se dels caràcter vinculant dels resultats de l'1 d'octubre i podria justificar-ho davant la base social independentista pel fet que les eleccions li han estat imposades. A més, el 155 i la posterior convocatòria d'eleccions sembla l'únic escenari possible on el PDECat podria imposar la continuïtat de JxS com a coalició electoral -sigui amb aquest o amb un altre nom- degut al caràcter d'excepcionalitat dels comicis, i evitar així una patacada electoral.

La forquilla d'objectius diversos de la majoria governamental

En tot procés polític, els actors fixen una forquilla d'objectius entre un màxim ideal i allò mínim acceptable. Per exemple, en el procés sobiranista l'esquerra independentista hi va entrar, no sense contradiccions, amb una perspectiva de màxims d'intentar generar un procés d'autodeterminació a nivell de Països Catalans i amb una perspectiva de mínims

d'aconseguir guanyar una República a Catalunya. Aquesta forquilla d'objectius és menys clara per als diferents actors del sobiranisme governamental. Els darrers cinc anys han deixat entreveure que per a un sector del sobiranisme governamental, tot i emascarar-se amb propaganda rupturista, aquesta forquilla tenia com a objectiu de màxims aconseguir un referèndum d'autodeterminació pactat amb l'estat i com a objectiu de mínims un nou pacte constitucional avantatjós per Catalunya. És a dir, es considera tot i no dir-ho explícitament que els costos d'una via rupturista a la independència no són acceptables per als seus interessos, i s'obvia el fet que dins l'actual estat espanyol no hi ha cap altra via a la independència que no sigui la rupturista. Aquesta és la contradicció que el *processisme* pretén convertir alhora en font de legitimitat i motor electoral.

És aquest sector, important sobretot perquè controla múltiples ressorts del poder polític, mediàtic i empresarial a Catalunya, el més procliu a acceptar en l'actual situació de crisi política una sortida negociada. Aquesta negociació, però, gairebé amb tota seguretat no seria com les viscudes en trenta anys d'autonomisme, sinó una negociació a partir de la derrota de la part catalana. Tot allò que no sigui una República serà una involució, en major o menor grau, i per tant el procés de negociació posterior es faria des d'una situació de debilitat. Perquè en cas de no conquesta de la República, de negociació n'hi haurà. De fet, com hem apuntat abans, el caràcter provisional intrínsec al 155 implica l'obertura de negociacions a posteriori, per a perfilar com ha de ser la superació d'aquesta situació provisional.

La via valenciana

L'actual situació política a Catalunya té també una repercussió directa a la resta de territoris dels Països Catalans, amb una singularitat especial al País Valencià. El "govern del canvi" ha fet una aposta estratègica per a re-situar el paper del País Valencià al sí de l'estat de les autonomies, en vistes a un nou encaix i una millora del finançament. Una aposta que suposa objectivament un reforç a la reforma de l'estat des de posicionaments aparentment autocentrats o sobiranistes, com els de Compromís. Aquesta aposta necessita de resultats tangibles per a continuar barrant el pas al sorgiment d'una alternativa en clau d'autodeterminació i d'enfrontament real amb el règim. Ara mateix, aquests resultats no es produiran ja que l'estat té congelat qualsevol canvi territorial amb la vista posada a l'escenari negociador post-155.

Si hi ha una proclamació de la República, amb el conseqüent conflicte de legitimitats i la dinàmica d'erosió/reforçament per al règim del 78, l'aposta neoautonomista molt possiblement es veurà tensada per múltiples contradiccions i incapacitada per aconseguir resultats tangibles a curt termini. És en aquest escenari on pot arrelar una alternativa en clau d'autodeterminació i d'enfrontament amb el règim que permeti moure el centre de gravetat de la política valenciana del debat al voltant del PP al debat al voltant de la pertinença a l'estat.

Per contra, si s'obre l'escenari del 155 i la posterior negociació per a retornar al «cauce constitucional» sense haver proclamat la República, l'aposta neoautonomista pot tenir la seva oportunitat i aconseguir un paper protagonista en la nova reforma territorial. O pot, com fa 35 anys, endur-se la pitjor part. En tot cas, si el camí de l'autodeterminació queda

tocat a Catalunya, serà molt difícil que a curt termini tinguí opcions en els altres territoris dels Països Catalans.

Per què cal continuar exigint la proclamació de la República?

La declaració d'independència era la conseqüència lògica del mandat de l'1 d'octubre. La independència va guanyar en vots i en mobilització, en forma de referèndum i en forma de vaga general. I la Llei de Referèndum era molt clara al respecte del caràcter vinculant d'aquest. I era tan clara per la necessitat de dissipar els dubtes d'una base social independentista que ja comença a identificar el *processisme* com el principal obstacle per assolir la independència. Tot això ja són suficients motius per a proclamar la República.

Aquesta declaració, és cert, es podia matisar amb una estratègia de negociació. Negociació per a què? O per a implementar els resultats o per a convocar un referèndum acordat i reconegut també per l'estat espanyol. En tots dos casos, però, la suspensió hauria d'haver estat condicionada a l'acceptació d'això. És a dir "declarem la independència i només estarem disposats a estudiar-ne la suspensió si és per negociar la convocatòria d'un referèndum acordat". Però en tot cas, el punt previ de la declaració introduïa ja un matís rupturista sense marxa enrere.

La suspensió de la no-declaració que es va fer el 10 d'octubre usurpa la voluntat popular i només té sentit o bé com a moviment per a neutralitzar el mandat de l'1 d'octubre i negociar sobre altres termes, o bé en el marc d'una campanya de la por que està fent el seu efecte, o una mica per les dues coses.

Un dels principals arguments dels contraris a proclamar ja la República és el fet que aquesta república, diuen, no es podrà fer efectiva.

Fem l'exercici d'acceptar per uns moments aquesta premissa, que vol dir entre altres que tot el discurs sobre "estructures d'estat" ha estat una estafa monumental. Fins i tot en una situació en què tinguéssim al 100% garantida la impossibilitat de fer efectiva la república, la seva proclamació és un fet positiu per a l'estratègia independentista. En la situació actual és preferible ser un país explícitament ocupat després d'una declaració d'independència que no s'ha pogut implementar -amb policia comandada per l'estat i govern posat a dit per l'estat-, que no pas continuar amb la situació d'autonomia intervinguda de facto i la derrota desmobilitzadora que suposaria l'esvaïment del mandat de l'1 d'octubre.

La República irlandesa proclamada la Pasqua de 1916 va enterrar per sempre la demanda de Home Rule i, tot i ser derrotada militarment, va fixar l'horitzó polític sobre el qual es produí la proclamació de la República pel *Dáil* el 1919. Per contra, aquí durant la transició es va imposar com a reivindicació de consens l'Estatut de 1932 perquè era el vigent a la Segona República, després de la renúncia de Macià a mantenir la República Catalana proclamada el 14 d'abril de 1931. Una república proclamada i suprimida per la força de l'estat és un potent horitzó polític perenne. La derrota d'un procés de negociació a la baixa provocarà una desmobilització social duradora i un canvi en els horitzons polítics.

I aquí tanquem l'exercici d'acceptació de la premissa que és impossible fer efectiva la República independent. Perquè això no està escrit enlloc i perquè entre el 29 de setembre i

el 3 d'octubre el poble va demostrar abastament la capacitat d'autoorganització i control de territori suficient com per a bloquejar l'acció d'una administració autonòmica posada a dit per l'estat. Aquesta sí és la via, l'única que pot portar a la proclamació ara d'una república a Catalunya, i més endavant, a la República dels Països Catalans.

A mesura que ens acostem a l'objectiu, el camí es fa més estret i permet cada vegada menys giragonses. Ara ja, sense més marge de temps, o es proclama la República o s'obre el camí a un nou encaix amb l'estat -sigui quin sigui-. És possiblement una qüestió de dies, o de dues setmanes a tot estirar. Caldrà rearmar una força social comparable a la presència als carrers entre el 29 de setembre i el 3 d'octubre, i això és una cosa difícil que no es fa només a cop de tuit. I caldrà fer-ho abans que la maquinària del 155 dificulti l'acció institucional i el temps i els mitjans desdibuixin els resultats de l'1 d'octubre. Un 1 d'octubre que ens ha ensenyat que si bé tot requereix molt esforç, res no és impossible.

[Castellano]

O República ahora o pacto con el estado

Joan Coma decía en un tuit: «Pensar en la complejidad del momento. Ni todo lo que se ve claro es siempre como se ve, ni todo lo que no se ve no existe. Veremos ». Horas después la Audiencia Nacional -la misma que se llevó esposado a declarar a Joan Coma por decir que «para hacer una tortilla hay que romper los huevos" - anunciaba la prisión incondicional sin fianza por los dirigentes de la ANC y Òmnium.

La primera reacción de mucha gente al conocer la noticia fue pensar que el estado había perdido los papeles y que ahora la reacción de la gente sería imparable. Pero si no es una situación de descomposición -y España ahora mismo no está en descomposición-, un estado no pierde los papeles. Puede calibrar no del todo bien una respuesta, pero no comete errores de espesor actuando a la desesperada. Y la capacidad de reajustar las respuestas desfasadas es enorme.

Lo que parece claro es que a partir de este sumario y el del juzgado número 13, se pretende instruir un 18/98 en Cataluña. Una erosión general contra el independentismo en forma de detenciones, encarcelamientos, multas e ilegalizaciones de entidades, que le deje muy tocado y que a la vez redirija los esfuerzos del movimiento hacia una lógica puramente antirepresiva. Que el objetivo pase a ser sacar gente de la cárcel, levantar suspensiones de actividades de entidades y asociaciones y sobreseimientos de multas, y no la tarea de construcción de una República.

Porque si algo tiene afamada el estado es la capacidad de no inmutarse ante movilizaciones gigantescas. Desde el famoso «ustedes que pueden, dialoguen» de Gemma Nierga, que inauguró la etapa de ilegalizaciones en el País Vasco, hasta el «Queremos acoger», que no ha variado ni una coma la política de no acogida de refugiados en el estado. Pasando por todos los Onces de Septiembre de los últimos cinco años. Ahora mismo sólo la proclamación de una República puede hacer frente con éxito a la espiral represiva diseñada por el estado.

El estado debe gestionar también sus contradicciones internas, que no son pocas. Una de ellas es entre moderados, partidarios de no liquidar completamente el enemigo y conseguir un pacto ventajoso, y ultras, partidarios de la aniquilación del enemigo. El encarcelamiento de los Jordis puede parecer que perjudique a los sectores moderados del estado deseosos de una negociación con el *processisme*. Pero también es cierto que, objetivamente, esta prisión incondicional sacia las ansias de venganza de una parte de la opinión pública más españolista y da, por tanto, margen para iniciar contactos con los sectores moderados del gobierno catalán.

Lo que sí parece también evidente de la estrategia del estado es que no se plantea ninguna negociación previa a la aplicación del artículo 155. El planteamiento es continuar con la intervención de la autonomía y las dudas son las formas y la intensidad. Metafóricamente, la elección es entre tanques por la Diagonal o señores de negro venidos en AVE. Y como el artículo 155 es una situación temporal -aunque no se especifique en ninguna parte la duración y, por tanto, pueda ser tan temporal como la partición de Chipre, por ejemplo-, el marco de negociación previsto por el estado se situaría en el momento de «normalización» post-155. Tiempo suficiente para crear un interlocutor debilitado y dispuesto al pacto a cualquier precio.

Y si la aplicación del 155 favoreciera también el processisme?

La desorientación generada por los hechos parlamentarios del 10 de octubre -la suspensión previa de una no-declaración de independencia-, ha provocado una reacción en muchísima gente, hasta cierto punto lógica, de agarrarse a la explicación menos decepcionante. Y ésta no es otra que la idea de que Puigdemont, mientras dura la suspensión y se mantiene la represión, lo que en realidad está haciendo es buscar una excusa para poder proclamar la independencia sin ofender a la comunidad internacional. En definitiva, creer que la suspensión es fruto de una astucia y no fruto de un retroceso.

Muchos independentistas esperan que la aplicación del 155, sumada al impacto de la represión, sea la excusa que habilite la proclamación de la República. Precisamente la izquierda independentista trabaja para hacer esta hipótesis realidad y subsanar así el retroceso vivido el 10 de octubre, sobre todo porque parece ser el único escenario posible para reconectar con la fuerza movilizadora del 1 y el 3 de octubre.

Pero también existe la opción de que esta aplicación sea terreno favorable para una nueva etapa del proceso. Es evidente que la aplicación de este artículo por parte del estado no tiene como objetivo dar ningún balón de oxígeno al *processisme*. Y aún es más evidente que ningún processista verbalizará la ventana de oportunidad que puede suponer la aplicación del 155 como salida al dilema de independencia o capitulación. Pero la aplicación del 155 da solución a lo que parece angustiar a los que consideran que hay que buscar el referéndum acordado con el estado y no emprender el camino de la ruptura. Esto es, neutralizar el mandato vinculante del 1 de octubre, convocar unas nuevas elecciones de carácter excepcional y permitir esgrimir un motivo para ir a estas elecciones con una «lista unitaria». Y todo esto hacerlo ahorrándose el coste electoral que supondría haberlo impulsado desde el gobierno autonómico.

Unas elecciones siempre revisan el mandato de las anteriores urnas. Es el único escenario

en que alguien desde el soberanismo podría desembarazarse del carácter vinculante los resultados del 1 de octubre y podría justificarlo ante la base social independentista debido a que las elecciones le han sido impuestas. Además, el 155 y la posterior convocatoria de elecciones parece el único escenario posible donde el PDECat podría imponer la continuidad de JxS como coalición electoral -sea con éste o con otro nombre- debido al carácter de excepcionalidad de los comicios, y evitar así un batacazo electoral.

La horquilla de objetivos diversos de la mayoría gubernamental

En todo proceso político, los actores fijan una horquilla de objetivos entre un máximo ideal y lo mínimo aceptable. Por ejemplo, en el proceso soberanista la izquierda independentista entró, no sin contradicciones, con una perspectiva de máximos de intentar generar un proceso de autodeterminación a nivel de Països Catalans y con una perspectiva de mínimos de conseguir ganar una República en Cataluña. Esta horquilla de objetivos es menos clara para los diferentes actores del soberanismo gubernamental. Los últimos cinco años han dejado entrever que para un sector del soberanismo gubernamental, aunque enmascararse con propaganda rupturista, esta horquilla tenía como objetivo de máximos conseguir un referéndum de autodeterminación pactado con el estado y como objetivo de mínimos un nuevo pacto constitucional ventajoso para Cataluña. Es decir, se considera a pesar de no decirlo explícitamente que los costes de una vía rupturista a la independencia no son aceptables para sus intereses, y se obvia el hecho de que en el actual estado español no hay otra vía a la independencia que no sea la rupturista. Esta es la contradicción que el *processisme* pretende convertir al mismo tiempo en fuente de legitimidad y motor electoral.

Es este sector, importante sobre todo porque controla múltiples resortes del poder político, mediático y empresarial en Cataluña, el más proclive a aceptar en la actual situación de crisis política una salida negociada. Esta negociación, pero, casi con toda seguridad no sería como las vividas en treinta años de autonomismo, sino una negociación a partir de la derrota de la parte catalana. Todo lo que no sea una República será una involución, en mayor o menor grado, y por tanto el proceso de negociación posterior se haría desde una situación de debilidad. Porque en caso de no conquista de la República, de negociación habrá. De hecho, como hemos apuntado antes, el carácter provisional intrínseco al 155 implica la apertura de negociaciones a posteriori, para perfilar cómo debe ser la superación de esta situación provisional.

La vía valenciana

La actual situación política en Cataluña tiene también una repercusión directa en el resto de territorios de los Països Catalans, con una singularidad especial en Valencia. El "gobierno del cambio" ha hecho una apuesta estratégica para re-situar el papel del País Valenciano en sí del estado de las autonomías, en vistas a un nuevo encaje y una mejora de la financiación. Una apuesta que supone objetivamente un refuerzo a la reforma del estado desde posicionamientos aparentemente autocentrados o soberanistas, como los de Compromís. Esta apuesta necesita de resultados tangibles para continuar cerrando el paso al surgimiento de una alternativa en clave de autodeterminación y de enfrentamiento real con el régimen. Ahora mismo, estos resultados no se producirán ya que el estado tiene

congelado cualquier cambio territorial con la vista puesta en el escenario negociador post-155.

Si hay una proclamación de la República, con el consiguiente conflicto de legitimidades y la dinámica de erosión / reforzamiento para el régimen del 78, la apuesta neoautonomista muy posiblemente se verá tensada por múltiples contradicciones e incapacitada para conseguir resultados tangibles a corto plazo. Es en este escenario donde puede arraigar una alternativa en clave de autodeterminación y de enfrentamiento con el régimen que permita mover el centro de gravedad de la política valenciana del debate en torno al PP al debate en torno a la pertenencia al estado.

Por el contrario, si se abre el escenario del 155 y la posterior negociación para retornar al «cauce constitucional» sin haber proclamado la República, la apuesta neoautonomista puede tener su oportunidad y conseguir un papel protagonista en la nueva reforma territorial. O puede, como hace 35 años, llevarse la peor parte. En todo caso, si el camino de la autodeterminación queda tocado en Cataluña, será muy difícil que a corto plazo tenga opciones en los otros territorios de los.

Por qué hay que continuar exigiendo la proclamación de la República?

La declaración de independencia era la consecuencia lógica del mandato del 1 de octubre. La independencia ganó en votos y en movilización, en forma de referéndum y en forma de huelga general. Y la Ley de Referéndum era muy clara al respecto del carácter vinculante de este. Y era tan clara por la necesidad de disipar las dudas de una base social independentista que ya empieza a identificar el *processisme* como el principal obstáculo para alcanzar la independencia. Todo esto ya son suficientes motivos para proclamar la República.

Esta declaración, es cierto, se podía matizar con una estrategia de negociación. Negociación para qué? O para implementar los resultados o para convocar un referéndum acordado y reconocido también por el estado español. En ambos casos, sin embargo, la suspensión debería haber sido condicionada a la aceptación de ello. Es decir "declaramos la independencia y sólo estaremos dispuestos a estudiar la suspensión si es para negociar la convocatoria de un referéndum acordado". Pero en todo caso, el punto previo de la declaración introducía ya un matiz rupturista sin marcha atrás.

La suspensión de la no declaración que se hizo el 10 de octubre usurpa la voluntad popular y sólo tiene sentido o bien como movimiento para neutralizar el mandato del 1 de octubre y negociar sobre otros términos, o bien en el marco de una campaña del miedo que está haciendo su efecto, o un poco por las dos cosas.

Uno de los principales argumentos de los contrarios a proclamar ya la República es el hecho de que esta república, dicen, no se podrá hacer efectiva.

Hacemos el ejercicio de aceptar por unos momentos esta premisa, que significa entre otras que todo el discurso sobre "estructuras de estado" ha sido una estafa monumental. Incluso en una situación en que tuviéramos al 100% garantizada la imposibilidad de hacer efectiva la república, su proclamación es un hecho positivo para la estrategia independentista. En la

situación actual es preferible ser un país explícitamente ocupado tras una declaración de independencia que no se ha podido implementar -con policía comandada por el estado y gobierno puesto a dedo por el estado-, que no continuar con la situación de autonomía intervenida de facto y la derrota desmovilizadora que supondría el desvanecimiento del mandato del 1 de octubre.

La República irlandesa proclamada la Pascua de 1916 enterró para siempre la demanda de Home Rule y, a pesar de ser derrotada militarmente, fijó el horizonte político sobre el que se produjo la proclamación de la República por el *Dáil* en 1919. Por el contrario, aquí durante la transición se impuso como reivindicación de consenso del Estatuto de 1932 porque era el vigente en la Segunda República, tras la renuncia de Macià a mantener la República Catalana proclamada el 14 de abril de 1931. Una república proclamada y suprimida por la fuerza del estado es un potente horizonte político perenne. La derrota de un proceso de negociación a la baja provocará una desmovilización social duradera y un cambio en los horizontes políticos.

Y aquí cerramos el ejercicio de aceptación de la premisa de que es imposible hacer efectiva la República independiente. Porque esto no está escrito y porque entre el 29 de septiembre y el 3 de octubre el pueblo demostró ampliamente la capacidad de autoorganización y control de territorio suficiente como para bloquear la acción de una administración autonómica puesta a dedo por el estado. Esta sí es la vía, la única que puede llevar a la proclamación ahora de una república en Cataluña, y más adelante, en la República de los Països Catalans.

A medida que nos acercamos al objetivo, el camino se hace más estrecho y permite cada vez menos curvas. Ahora ya, sin más margen de tiempo, o se proclama la República o se abre el camino a un nuevo encaje con el estado -sea cual sea-. Es posiblemente una cuestión de días, o de dos semanas como mucho. Habrá que rearmar una fuerza social comparable a la presencia en las calles entre el 29 de septiembre y el 3 de octubre, y esto es algo difícil que no se hace sólo a golpe de tuit. Y habrá que hacerlo antes de que la maquinaria del 155 dificulte la acción institucional y el tiempo y los medios desdibujen los resultados del 1 de octubre. Un 1 de octubre que nos ha enseñado que si bien todo requiere mucho esfuerzo, nada es imposible.

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-o-republica-ahora>